

vikle teknologien, og hvor godt vi kan tilrettelægge udvindingen.

Det taler for en aftale, der er langsigtet, og det taler for en aftale, der drager fuld nytte af de ganske enestående erfaringer, vi har fået på dansk grund med netop denne teknologiudnyttelse.

Det er sådan en aftale, staten har fået med A.P. Møller, vel at mærke en aftale, der samtidig sikrer staten næsten to tredjedele af overskuddet fra nu af og fire årtier frem; ikke mindst provenuet de næste 5 år ventes at være meget højt og også derfor er det glædeligt med en langsigtet, frivillig aftale, der også øger statens udbytte på kort sigt.

Med aftalen sikres et langt mere robust beskatningsgrundlag. Det meget voldsomme fradrag på 250 pct. i kulbrintebeskatningen er nu sat ned til 30 pct. Staten er sikret en ejerandel fra 2012 på 20 pct. og indtil da 20 pct.s overskudsdeling. Til gengæld er selve kulbrintebeskatningen sat ned fra 70 til 52 pct.

Men det afgørende ved denne konstruktion er i modsætning til tidligere, at uanset hvad produktionen bliver, uanset om nye forekomster mod forventning skulle dukke op, uanset at teknologiudviklingen måske overrasker positivt, hvilket til gengæld er ret sandsynligt, og uanset olieprisen, så vil staten være sikret næsten to tredjedele af overskuddet.

Hertil siger kritikerne af aftalen: Jamen måske ville vi få endnu mere, hvis vi satte hele koncessionen for 2012 i udbud. Andre siger: Hvorfor nationaliserer vi ikke hele molevitten, så danskerne får hundrede procent af hele overskuddet?

Her mener jeg, at kritikerne forregner sig, for kun ved at sikre sig en aftale med de nuværende operatører kan vi sikre en velplanlagt, langsigtet udvinding og teknologiudvikling, der baserer sig på den viden, der er samlet i de sidste 40 år.

Hvis vi tog koncessionen i udbud fra 2012, skulle staten først forhandle en overtagelsespris for alle platforme og rigge, det skulle medgå i udbuddet, og den nuværende koncessionshaver vil have et kraftigt incitament til at udvinde så meget olie som muligt indtil 2012, hvilket ikke nødvendigvis vil give det bedste samlede resultat. Endelig vil staten og den fremtidige koncessionshaver stå med ansvaret for fjernelse af alle platforme i 2042, en opgave, der er anslået til 8 mia. kr.

Hvis vi nationaliserede hele koncessionen, skulle staten også købe alle de gamle platforme

af A.P. Møller. Derefter skulle der opbygges selskab, der både havde kompetencen og den betydelige risikovillighed til at foretage investeringer samt påtage sig det fulde ansvar for nedtagning af platforme og rigge. Jeg tror ganske enkelt ikke, at en sådan løsning ville kunne betale sig for det danske samfund.

Nu har vi fået en aftale, hvor staten kvit og frit kan tage op til to tredjedele af overskuddet.

Når alt dette er sagt, er det til gengæld også klart, at Det Radikale Venstre kan tilslutte sig denne aftale under den udtrykkelige forudsætning, at der ikke viser sig nogen problemer med grundloven, og at den kompensationsaftale, der er indeholdt og endnu ikke færdigforhandlet i aftalen, ikke anfægter Folketingets suverænitet og ret til at pålægge alle selskaber i Danmark generelle skatte- og miljøafgifter, herunder CO₂-kvoter.

Kl. 11.50

Vi har fuld respekt for, at andre partier ønsker at tage en længere diskussion af disse forhold. Faktisk er det helt rart, at der er andre, som for en gangs skyld er mere i tvivl, end vi er. Hos Det Radikale Venstre tager vi imidlertid demokratiets spilleregler alvorligt. Vi tillader os at gå ud fra, at regeringen ikke fremlægger en endelig aftale for Folketinget, som på nogen måde kan anfægtes i forhold til grundloven. Vi forstår da også, at både Kammeradvokaten og Justitsministeriet foreløbig har godkendt aftalen.

Aftalen mellem den danske stat og A.P. Møller sikrer det danske samfund en meget stor indtægt i de næste mange år. Det Radikale Venstre er glade for at få denne lejlighed til at drøfte aftalen for åbent tæppe, for der er efter vores bedste overbevisning ikke noget at skjule.

Til sidst vil jeg gerne tilkendegive, at det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat, kan Det Radikale Venstre ikke støtte. Det skyldes dels, at vi synes, det er for tidligt at lægge sig fast på, hvordan Danmark skal repræsenteres i et ejerskab i 2012, dels, at Det Radikale Venstre godt kan forestille sig et salg eller et delvist salg af DONG på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Martin Lidegaard var helt overbevist om, at det ville være en dårligere løsning, hvis staten selv overtog eneretsbevillingen i 2012, og han kom så med forskellige betragtninger om, at vi også skulle overtage oprydningen og sådan nogle ting.